

Sygnatura akt IX GC 165/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Marczewski

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Wenzel

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko (...) Konsorcjum Medyczne Sp. z o.o. z siedzibą we W.

- o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.839,56 zł (szesnaście tysięcy osiemset trzydzieści dziewięć złotych 56/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Z pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Koszty procesu rozdziela stosunkowo między strony obciążając nimi w 62% powoda i w 38 % pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 243,10 zł tytułem zwrotu kosztu procesu.

SSO Jarosław Marczewski

UZASADNIENIE

Powód - (...) sp. z o.o. z **siedzibą w K.** w pozwie wniesionym w dniu 30 listopada 2016 r. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) **Konsorcjum Medyczne sp. z o.o. z siedzibą we W.** kwoty 81.210,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa zawarł z pozwanym w dniu 20 grudnia 2010r. umowę, na podstawie której sprzedawał pozwanej spółce energię elektryczną.

Powód wykonał swoje świadczenie umowne, wystawiając pozwanemu faktury VAT.

Pozwany nie dokonał zapłaty kwot wskazanych w tychże fakturach.

Do zapłaty pozostaje kwota 74.606,90 zł oraz skapitalizowane na dzień wniesienia pozwu odsetki w kwocie 6.603,21 zł, co łącznie daje kwotę dochodzoną pozwem.

W dniu 14 grudnia 2016 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw, którym zaskarżył nakaz zapłaty w części zasądzonej kwotę 67.393,21 zł (z czego 61.658,07 zł należności głównej i 5.755,14 zł skapitalizowanych odsetek), wnosząc o oddalenie w tym zakresie powództwa.

Co do zaskarżonej sprzeciwem części pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwana przyznała, że strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej, która nie określała sposobu dokonywania rozliczenia w wypadku braku odczytów licznika przez powoda w miesięcznych okresach rozliczeniowych.

Od dnia zawarcia umowy powódka nie doręczała pozwanej dokumentów rozliczeniowych. Dopiero pod koniec roku 2015 przesłała 26 faktur za sprzedaż energii elektrycznej od stycznia 2010r. Wszystkie faktury wystawiono z datą 25 listopada 2015r. W dniu 12 stycznia 2016r. powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty na kwotę 86.088,81 zł stanowiącą sumę należności z faktur.

Odpowiadając na wezwanie do zapłaty pozwana wskazała, że część objętych nim należności uległa już przedawnieniu w związku z czym odmawia zapłaty przedawnionych roszczeń.

Pismem przygotowawczym z 27 marca 2016 r. powód wskazał, że złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, a jego zdaniem roszczenie nie jest przedawnione począwszy od faktury następczej po (...)

Sąd ustalił co następuje:

Powód – (...) Sp. z o.o. w K. zawarł z pozwanym w dniu 20.12.2010 r. umowę nr (...), której przedmiotem ze strony powoda była sprzedaż stronie pozwanej energii elektrycznej. Zawierając umowę pozwany zobowiązał się uiszczać na rzecz powoda kwoty wyliczone zgodnie z system płatności przyjętym przez strony w umowie. Zgodnie z §3 ust. 1 umowy stron rozliczenia za sprzedaną energię elektryczną dokonywane będą w miesięcznych okresach rozliczeniowych na podstawie udostępnionych sprzedawcy przez (...) miesięcznych zużyć energii elektrycznej klienta oraz przy zastosowaniu cen i stawek określonych w załączniku nr 2 do umowy, z zastrzeżeniem ust. 2. Zgodnie z §3 ust. 2 umowy – jeżeli okres, za który (...) udostępnia sprzedawcy dane dotyczące zużycia energii elektrycznej klienta jest dłuższy niż jeden miesiąc, sprzedawca może wystawić fakturę za energię elektryczną za miesięczny okres rozliczeniowy, w wysokości określonej na podstawie prognozowanego zużycia energii elektrycznej. Należności za sprzedaną energię elektryczną będą regulowane przez klienta w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury.

dowód – poświadczono za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie ww. umów (k. 6 i n.).

Z tytułu sprzedanej energii powód wystawił pozwanemu następujące faktury VAT:

	Numer dokumentu	Kwota	Wartość	Data	Data	Początek
	finansowego	Oryginalna (PLN)	Aktualna (PLN)	wystawienia	wymagalności	liczenia
						odsetek
	(...) R	3 400,99	3 400,99	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
	(...) R	3 485,61	3 485,61	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
,	(...)	3 415,96	3 415,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015

	(...)	3 465,48	3 465,48	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
	(...)	3 636,81	3 636,81	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
	(...) R	3 525,36	3 525,36	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...) R	197,96	197,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 564,85	3 564,85	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 699,54	3 699,54	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
TI	(...)	3 165,06	3 165,06	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
	(...) R	3 975,21	3 975,21	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...) R	3 380,64	3 380,64	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
	(...) R	2 784,87	2 784,87	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
	(...) R	3 862,63	3 862,63	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...)	4 111,55	4 111,55	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
	(...) R	3 551,97	3 551,97	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...)	4 283,55	4 283,55	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	4 130,03	4 130,03	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 325,96	3 325,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	708,34	708,34	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	4 077,54	4 077,54	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	4 856,99	4 856,99	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	

dowód – poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie ww. umów (k. 22 i n.).

Pozwany uiszczył 13 grudnia 2016 na rzecz powoda kwotę 3862,63 zł tytułem spłaty faktury nr (...).

Dowód – potwierdzenie przelewu (k. 79).

Pismem wniesionym 22 kwietnia 2016 do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu powód wniósł o zawiązywanie do próby ugodowej na kwotę 82 996,91 zł wynikającej z zawartej przez strony umowy sprzedaży energii elektrycznej z 20 grudnia 2010 r.

Dowód - poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: ww. wniosku o zawiązywanie do próby ugodowej (k. 106-107) wraz z dowodem nadania (k. 108-109)

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, lecz pozwany wskazując, że roszczenie powoda jest częściowo przedawnione nie zapłacił należności co do których zaskarżył wydany w sprawie nakaz zapłaty.

Bezsporne, a nadto poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: wezwania do zapłaty i ZPO (k. 44-45)

Oceniając materiał dowodowy, Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, albowiem ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dotyczy to w szczególności zawartych między stronami umów, wystawionych przez powoda faktur VAT oraz zawiązywania do próby ugodowej. Dokumenty te, obrazując przebieg współpracy stron i wiążące się z tą współpracą zagadnienia, pozwoliły na poczynienie istotnych dla sprawy ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje :

W analizowanej sprawie bezspornym było, że strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z art. 535 §1 kodeksu cywilnego, przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wedle zaś art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, prądu oraz wody.

Umowa sprzedaży energii jest umową wzajemną, gdyż świadczenie sprzedawcy (dostarczenie odbiorcy energii elektrycznej) jest odpowiednikiem świadczenia kupującego (zapłaty umówionej ceny sprzedaży) – art. 487§2 k.c.

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

W analizowanej sprawie bezspornym było, że pozwany odmówił zapłaty kwot wynikających z części faktur załączonych do pozwu, albowiem zdaniem pozwanego wynikające z nich wierzytelności były one przedawnione.

Jak wskazała strona powodowa, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – w piśmie przygotowawczym z 27 marca 2017 r. - roszczenie nie jest przedawnione począwszy od faktury następującej po FV nr (...). Natomiast faktury obejmujące okres zużycia do 31.12.2013r., tj. do faktury nr (...), są przedawnione (por. k. 105v). Zwolniło to Sąd z obowiązku badania przedawnienia następujących faktur, skoro okoliczność ta była bezsporna między stronami (art. 227 k.p.c.). Należy przy tym wskazać, że złożenie przez powoda wniosku o zawiązywanie do próby ugodowej w kwietniu 2016r, nie mogło doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia wierzytelności z tychże faktur, gdyż w dniu jego złożenia roszczenia te były już przedawnione, co zostało szerzej wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze, należało za przedawnione uznać roszczenia wynikające z wskazanych poniżej w tabeli faktur VAT:

<i>Numer dokumentu</i>	<i>Kwota</i>	<i>Wartość</i>	<i>Data</i>	<i>Data</i>	<i>Początek</i>	
<i>finansowego</i>	<i>Oryginalna (PLN)</i>	<i>Aktualna (PLN)</i>	<i>wystawienia</i>	<i>wymagalności</i>	<i>liczenia</i>	
					<i>odsetek</i>	
(...) R	3 400,99	3 400,99	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	3 485,61	3 485,61	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 415,96	3 415,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 465,48	3 465,48	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 636,81	3 636,81	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	3 525,36	3 525,36	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	197,96	197,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 564,85	3 564,85	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 699,54	3 699,54	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	3 165,06	3 165,06	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	3 975,21	3 975,21	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	3 380,64	3 380,64	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	2 784,87	2 784,87	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	

Powództwo w tym zakresie podlegało więc oddaleniu, albowiem dotyczyło bezspornie przedawnionych roszczeń. Zgodnie bowiem z art. 117 § 2 zd. I k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Natomiast jak wykazało postępowanie dowodowe pozwany uiszczył 13 grudnia 2016 na rzecz powoda kwotę 3862,63 zł tytułem spłaty faktury nr (...). Skutkiem wpłaty, która była zasadniczo bezsporna wobec przedłożonych przez powoda dokumentów księgowych - było wykonanie obowiązku wobec wierzyciela (wykonanie zobowiązania) (por. wyrok SA w Katowicach z 6 grudnia 1990 r., I ACr 60/90, OSA 1991 nr 1, poz. 2, str. 16). Powództwo w tym zakresie zatem podlegało oddaleniu.

Jak wyżej wskazano, pozwany zaskarżył nakaz zapłaty jedynie w części zasądzonej kwotę 67.393,21 zł. Ponad tę kwotę nakaz zaś stał się prawomocny. Oznacza to, że Sąd zwolniony był z obowiązku badania zasadności roszczeń wynikających następujących faktur, co do których pozwany nie zaskarżył nakazu zapłaty, który w tym zakresie uprawomocnił się (art. 505 § 2 k.p.c.):

(...)	3 325,96	3 325,96	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...)	708,34	708,34	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...)	4 077,54	4 077,54	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015
(...)	4 856,99	4 856,99	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015

Zatem zbadać należało w sprawie – wobec podniesionego zarzutu przedawnienia – czy przedawniły się roszczenia z pozostałych faktur dochodzonych pozwem:

(...)	4 111,55	4 111,55	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...) R	3 551,97	3 551,97	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	4 283,55	4 283,55	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	
(...)	4 130,03	4 130,03	25.11.2015	25.12.2015	26.12.2015	

Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Pozew został wniesiony w dniu 30 listopada 2016 r. do tut Sądu. Zaś terminem płatności wszystkich faktur korygujących dochodzonych pozwem był 25 grudnia 2015 r. W ocenie powoda od tej daty należało liczyć bieg terminu przedawnienia objętych nimi roszczeń.

W ocenie Sądu stanowisko to jest błędne.

Przy umowie sprzedaży termin wymagalności roszczeń należy liczyć zgodnie z postanowieniem § 3 ust. 1 umowy stron.

Zdaniem Sądu Okręgowego, to postanowienie umowne uzależnia termin płatności od daty wystawienia faktury w miesięcznych okresach rozliczeniowych, skoro umowa ma charakter długotrwały. Termin ten zazwyczaj nie powinien znacznie przekraczać 2 miesięcy od rzeczywistej daty sprzedaży energii, skoro okresem rozliczeniowym były właśnie 2 miesiące. Zwłaszcza w sytuacji, gdy zgodnie z §3 ust. 5 umowy stron odbiorca energii miał 30 dni od daty wystawienia faktury na jej uregulowanie. Przeciwny pogląd prowadziłby do takiej sytuacji, w której wierzyciel - poprzez wystawianie faktur - mógłby dowolnie wydłużać okres, w którym jego wierzytelność nie ulegałaby przedawnieniu. Dlatego też z poglądem takim nie można się zgodzić. Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że ww. faktury nr: (...), (...), (...), (...) dotyczą okresu zużycia najpóźniej od 6.05.2014 do najpóźniej 9.11.2014 r. Powód wskazał też w powyższych fakturach jako datę sprzedaży miesiące: (...), (...), (...), (...). Wobec postanowień umowy stron po upływie 30 dni od dat sprzedaży widniejących na ww. fakturach liczyć należy termin przedawnienia roszczeń dochodzonych pozvem. Wynika to z art. 120 §1 k.c. zgodnie z którym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Powód powoływał się jednakże na przerwę w biegu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozvem z uwagi na wnioski o zawezwanie do próby ugodowej z 24 października 2014 r. Zgodnie z art. 123 pkt 1 k.c. przedawnienie przerywa każda czynność przed sądem przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Taką czynnością było niewątpliwie wniesienie przez powoda do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 wniosku o zawezwanie do próby ugodowej na kwotę 82 996,91 zł wynikającej z zawartej przez strony umowy sprzedaży energii elektrycznej z 20 grudnia 2010 r. Wniosek o zawezwanie do próby ugodowej dotyczył wszystkich faktur objętych pozvem, na co wskazuje treść jego wniosku – dotyczy tej samej umowy oraz stanowisko pozwanego, który tego wezwania i twierdzeń powoda w tym zakresie nie kwestionował. Powód dostatecznie sprecyzował żądanie oraz przytoczył dowody, w tym w postaci odpowiedzi pozwanego na wezwanie do zapłaty (wyrok SN z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 238/06, LEX nr 358793). Sąd uznał zatem te okoliczności za dostatecznie przyznane (art. 230 k.p.c.), na co wskazuje zresztą postawa zawodowego pełnomocnika pozwanego na rozprawie 19 kwietnia 2017 r.

Niemniej jedynie część tych faktur objętych wnioskiem, w dniu jego złożenia, nie była jeszcze przedawniona. Dotyczy to faktur obejmujących sprzedaż energii na 2 lata wstecz od 22 kwietnia 2016 – tj. faktur nr: (...), (...), (...), (...). Skutkiem przerwania w dniu 22 kwietnia 2016 r. przedawnienia roszczenia jest okoliczność, że przedawnienie zaczęło biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Zatem wytoczenie powództwa 30 listopada 2016 wobec roszczeń stwierdzonych fakturami nr: (...), (...) R, (...), (...) nastąpiło przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia, który wskutek zawezwania do próby ugodowej zaczął biec na nowo.

Mając na uwadze powyższe Sąd, ponad kwotę, co do której uprawomocnił się nakaz zapłaty, zasądził wyrokiem kwotę 16 839,56 zł, na którą składają się następujące należności wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych:

Nr faktury	Kwota należności głównej (PLN)	Skapitalizowane odsetki (PLN)	Łączna suma do zasądzenia	
(...)	4 111,55	194,99	(...),54	
(...) R	3 551,97	168,45	3720,42	

(...)	4 283,55	203,15	(...),70	
(...)	4 130,03	195,87	(...),90	

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 684) w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Zgodnie zaś z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Skoro powód skapitalizował zaległe odsetki od należności wynikających z ww. faktur, których dochodził pozwem, to należne mu były odsetki, w wysokości wynikającej z transakcji handlowych, od dnia następnego po wniesieniu pozwu. Zauważyć trzeba, że pozwany nie kwestionował ani wysokości ani wymagalności odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu nadanym rozporządzeniem z Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. Powód wygrał spór w ok 38% - żądał kwoty 81 210,11 zł, a ostatecznie Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 30 656,46 zł (16 839,56 zł w wyroku oraz 13816,90 zł stwierdzoną nakazem zapłaty, którego nie zaskarżył pozwany). Pozwany zatem wygrał spór w ok 62%. Suma kosztów poniesionych przez powoda wynosiła 9478 zł, a złożyły się na nią: opłata sądowa od pozwu w kwocie 4061 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Z poniesionych przez powoda kosztów pozwany winien zwrócić powodowi 38%, tj. kwotę 3601,64 zł. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składały się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Z poniesionych przez pozwanego kosztów powód winien zwrócić 62%, tj. kwotę 3385,54 zł. Po kompensacie powyższych kwot uznać należało, że pozwany winien zapłacić powodowi kwotę 243,10 zł i taką kwotę zasądzone od niego na rzecz powoda w pkt 3 wyroku.

SSO Jarosław Marczewski